

til med Indenrigsministerens Samtykke at paa-
lægge dem en Afgift til vedkommende Kommune.

Til § 7.

Kommissionen har forment, at de nugjæl-
dende Bestemmelser om Salg af Varer ved
Auktion ikke kunne anses rigtige eller hensigts-
mæssige, ligesom de af Handlende kunne mis-
bruges til stor Skade for andre Kjøbstæders
Næringsdrivende. Det er derfor foreslaaet, at
Retten til at forhandle Varer ved Auktion be-
grænses til det Sted, hvor den Vedkommende
har Borgerskab eller Næringsbevis, og at den
Berettigelse, der er indrømmet Optsjebere af
Landmandens Produkter til at bortselge dem
ved Auktion i Kjøbstaden, bortfalder, hvorhos
det endelig er indstillet, at Skippernes Forauk-
tioneringsret begrænses saaledes, at Auktionen
skal finde Sted fra eller ved Skibet. Disse
Forslag har Ministeriet troet at kunne tiltræde,
idet man med Kommissionen maa være enig i,
at det ikke kan antages, at de Auktioner, der ere
af større Interesse for selve de Næringsdrivende
i Kjøbstæderne, navnlig frivillige Auktioner over
Handelsvarer, i nogen væsentlig Grad ville
blive indskrænkede som Følge af de foreslaaede
Bestemmelser, der ikkun ville medføre, at det
oftere end hidtil vil blive nødvendigt for ved-
kommende Selger, at benytte en Kommissions-
handlers Mellemkomst, forsaavidt han ikke fore-
trækker selv at løse Borgerkab i den Kjøbstad,
hvor Auktionen agtes holdt.

Til § 8.

Kommissionens Flertal har indstillet, at der
tages Bestemmelse om Krammarkebernes Ophør.
Ministeriet har vel ikke troet at kunne følge
denne Indstilling, forsaavidt den gaar ud paa,
at de ommeldte Markeder strax skulle forbydes,
idet man navnlig ikke har kunnet se bort fra,
at vistnok en stor Del Næringsdrivendes Exi-
stents derved vilde blive truet, men da man paa
den anden Side maa erkjende, at Krammarke-
berne ikke kunne have nogen væsentlig Betyd-
ning for Kjøbstæderne, og at deres Ophør vel
endog vil kunne virke gavnligt, idet Omsætning-
en af endel Varer, der nu gaar tabt for Kjøb-
stædernes Haandværkere og Handlende, derved
vilde bevares for disse, har man ment at burde
stille Krammarkebernes Ophør i Udsigt efter For-
løbet af en Obergangstid, som man har fore-

flaaet fastsat til 10 Aar. Af Hensyn til Kjø-
berne kan der ikke være Anledning til at bibe-
holde Krammarkeberne, idet de Varer, der bringes
til Marked, nødvendigvis stedse ville blive
betalte forholdsvis høit, da de, for at kunne
affættes til lave Priser og tillige bære Udgifterne
ved Selgerens Reise til og Ophold paa Mar-
kedsstedet, maa være af den allersletteste Be-
skaffenhed.

Man har troet at kunne imødekomme Kom-
missionens Flertal, forsaavidt samme har stillet
Forslag om Ophøret af den Udenbys tilkom-
mende Ret til i Markedsstiden at udfcænke
Brændevin i Kjøbstaden eller der udøve anden
til Værtshushold henhørende Næring saavel som
af den ved Markeder paa Landet de ombøende
Behoere tilkommende lignende Ret.

Til § 9.

Til Næringslovens § 42, 1ste Stykke, er
der af Kommissionen stillet Forslag om, at
Prøvehandel paa Landet med Varer, der ikke
høre til Landets egne Produkter eller Husflids-
produkter, skal forbydes. En saadan Bestem-
melse, der ligeoverfor de Handlende, som ikke
kunne sælge deres Varer uden Prøver, formentlig
vilde være særdeles haard, kan Ministeriet ikke
tiltræde. Den vilde for disse Handlendes Ved-
kommende medføre, at der skabtes en Ret for
hver Kjøbstad for sig til udelukkende at forsyne
sit eget Opland, idet den gjorde det saa godt
som umuligt for Handlende i andre Kjøbstæder
at affætte Varer af den omhandlede Beskaffenhed
indenfor Kjøbstadens Opland. Der vilde derved
indsføres et hidtil ukjendt Bestyrtelsesystem, der
skulde gaa ud paa at fikre den ene Kjøbstad
ligeoverfor den anden, i hvilken Henseende man
navnlig skal bemærke, at Bestemmelsen vilde
blive uden Indflydelse paa Forholdet til uden-
landske Handlende, idet disse alt efter de for
Tiden gjældende Regler ere udelukkede fra Prøve-
handel paa Landet. Naar Forbudet derimod,
som anbefalet af et Mindretal i Kommissionen,
indskrænkes til at omfatte Salg efter Prøve til
Forbrugerne, vides der Intet imod samme at erindre.

Til § 10.

Kommissionen har henledet Opmærksomhe-
den paa, at det stedse stigende Antal af Værtshusholdere fremkalder Armod og Ufædelighed, i
hvilken Henseende det er opløst, at medens der